

Šumperk

Bulletin Unie nestátních neziskových organizací Olomouckého kraje vychází s finanční podporou Statutárního města Olomouc a města Šumperk

www.uno-ok.cz

Senioři bez hranic už přilákali přes 300 lidí

Strana 2

Závod v Rapotíně zvládnou i benjamínci

Strana 4

Malá liška v kraji levandulí, moře a vína

Strana 5

„Musíme se připomínat!“

Olomouc – Neviditelná Olomouc. Tak se jmenuje výstava, jejímž prostřednictvím olomoucké TyfloCentrum od 1. srpna představuje Olomoučanům svět nevidomých. Třeba tak, že je bere na procházku tmou.

„Nechceme propagovat slepotu, ale vyřadit na čas jeden z analyzátorů a pracovat zážitkovou formou s těmi ostatními. Aby si to lidé prožili. Až vedlejším produktem je, že takto stabilně žijí ti, kdo mají problémy se zrakem,“ říká Jan Příborský, někdejší dlouholetý ředitel TyfloCentra a muž, který velkou měrou přispěl k tomu, že „neviditelná“ Olomouc je pro lidi se zrakovým postižením „čitelná“ Olomouc. Pomohl například ozvučit zastávky hromadné dopravy, vybavit veřejné budovy a instituce naváděcími majáčky a přechody signálními pásy s reliéfní dlažbou.

Za svou dlouhodobou práci ve prospěch zdravotně postižených dostal před několika týdny Cenu hejtmana za rok 2012. „Jsem rád, že si krajští představitelé všimli práce naší neziskovky. Cenu беру jako ohodnocení celého kolektivu, ne jako osobní zásluhu,“ usměňuje gratulace Jan Příborský.

Viz rozhovor na str. 3

Miroslav Krobot točí v Jeseníkách svůj první film. Vrátil se tak domů

Vikantice – Malou obec Vikantice na Hanušovicku obsadili filmaři. Svůj filmový debut tady natáčí populární režisér a v poslední době také stále oblíbenější herec Miroslav Krobot. Film, ve kterém hlavní roli dostala Tatiana Vilhelmová, se jmenuje příznačně: *Díra u Hanušovic*. Scénář napsal Krobot společně se spolužákem z gymnázia Lubomírem Smékalem, dnes uznávaným olomouckým psychologem. Natáčení podporuje Olomoucký kraj a Jeseníky – Sdružení cestovního ruchu.

Film vypráví naprosto současný příběh mladé ženy, která namísto kariéry učitelky vede hospodu na malé vesnici, ve které se scházejí všichni obyvatelé. Hlavní hrdinka

Maruna (Tatiana Vilhelmová) žije na statku s mladší sestrou Jarunou (Lenka Krobotová) a autoritativní matkou (Johanna Tesařová) a mezi

několika místními neperspektivními muži aktivně hledá životního partnera.

Pokračování na str. 2

REŽISÉR V AKCI. Miroslav Krobot s „matkou“ Johannou Tesařovou při natáčení ve Vikanticích. Uznávaný režisér Dejvického divadla se tak na čas vrátil do Jeseníků, odkud pochází.

Olomouc má novou galerii. Výstavy „vozí“ tramvaj

Olomouc – Netradiční galerie jezdí od konce července po Olomouci. Projekt Galerie dě proměnil ve výstavní síň obyčejnou tramvaj.

„Koncept vychází ze současných trendů, kdy se umění otevírá a hledá si kratší cestu za diváky, které oslovuje v místech jim blízkých. Galerie dě bude dodržovat jízdní řád běžné tramvajové linky a bude

tak dostupná všem cestujícím,“ uvedl kurátor Galerie dě Kamil Zajíček.

Na první pojízdné výstavě jsou k vidění snímky Zdeňka Lhotského, zakládajícího člena výtvarné skupiny Tvrdohlaví a držitele Bavorské státní ceny za design.

Galerie dě si bere za cíl nabídnout netradiční prostor nejen začínajícím

autorům, ale i projektům, které by se do běžných galerií nedostaly.

V budoucnu se kromě vernisáží cestující budou moci v interiéru tramvaje setkat s divadelním představením, autorským čtením nebo hudebním programem.

Projekt kreativního týmu ARTnativ vznikl ve spolupráci s olomouckým dopravním podnikem. (red)

Odborníci z byznysu předají zkušenosti neziskovkám

Olomouc, Praha – Možnost přihlásit se do jedinečného vzdělávacího programu Un Dia... Darují jeden den mají neziskové organizace z celé České republiky. Zástupci vybraných neziskovek se v průběhu podzimu 2013 setkají na celkem třech dvoudenních workshopech, na kterých se budou věnovat prohlubování znalostí v tématech s takovými názvy jako Budování a vedení pracovního týmu, Jak rea-

lizovat svou myšlenku, Leadership – vedení jiných přes vedení sebe, Od nápadu k cíli, Jak má vypadat dobrý web nebo Sociální média a jejich využití.

„Jednotlivé workshopy vedou odborníci – dobrovolníci z komerční sféry, kteří svým kolegům z neziskovek předávají své znalosti a zkušenosti, které se jim v práci osvědčily. Každý den vede jiný lektor a na konci dne si účastníci odnesou do

svých organizací konkrétní výstup, který mohou při své práci použít,“ popsala Tereza Podhorská, ředitelka neziskové organizace radost 3.0, která projekt organizuje.

Program Un Dia... Darují jeden den vznikl na podporu lidí z neziskového sektoru, aby jim pomohl v rozvoji osobních i profesních dovedností. Projekt však obohacuje i lektory z komerční sféry. Někteří zůstávají v kontaktu se svými

„žáky“ i po skončení školení. „Propojujeme dva světy – svět byznysu a svět neziskové sféry, protože jsme všichni součástí jedné společnosti a společně vytváříme pozitivní budoucnost,“ vysvětlila Podhorská.

Neziskové organizace si hradí pouze stravu a ubytování, lektori svůj čas a znalosti darují. Uzávěrka přihlášek je 21. srpna. Více informací na www.radost30.cz. (red)

Senioři bez hranic už přilákali přes tři stovky lidí

Olomouc – Projekt Senioři bez hranic je ve svém poločase. Od června už více než tři sta seniorů absolvovalo 22 aktivit, které pro ně připravily olomoucké neziskové organizace zdarma.

„Senioři za prvních šest týdnů navštívili například výtvarné dílničky, workshopy o exotických zemích i o Evropské unii, semináře komunikačních dovedností, měření tělesné zdatnosti na Fakultě tělesné kultury Univerzity Palackého nebo výuku společenského tance. Byli také na pochodu za kulturními památkami nebo besedě s preventivní Městské policie Olomouc. Řada

seniorů si nenechala ujít promítání filmu Šmejdi s diskusí s autorkou,“ říká koordinátorka projektu Milada Šnajdrová, která je zároveň jeho autorkou.

Senioři budou moci znovu navštívit některé z aktivit ještě do konce srpna. „Navíc jim nabídneme výuku ve street dance, jízdu na kolečkových bruslích, pracovněprávní

poradenství pro seniory, Dostavníčko na Korunní pevnůstce a semináře manipulace nebo finanční gramotnosti,“ dodává Šnajdrová. Ve druhém ročníku Seniorů bez hranic nabízejí olomoucké neziskové organizace celkem 52 nejrůznějších akcí. Nabídku najdou zájemci na internetových stránkách www.senioribezhranic.cz.

Projekt realizuje Olomoucká sekce Unie nestátních neziskových organizací Olomouckého kraje. Organizátorem je občanské sdružení INspiro.

Milada Šnajdrová
mail@miladasnajdrova.cz

Miroslav Krobot točí v Jeseníkách svůj první film

Pokračování ze str. 1

Film popisuje také příběhy několika dalších obyvatel, jejichž osudy se vzájemně proplétají. Děj je zasazen do horské vesnice kdesi v Jeseníkách. Z prostředí Jeseníků pocházejí i oba autoři scénáře, což při jeho psaní patřičně využili.

„Náš film má několik inspirací. Například poetiku a vnitřní humor Akiho Kaurismakiho nebo bratří Coenů, ale nechali jsme se inspirovat i dílem bratří Mrštíků,“ říká režisér a spoluautor scénáře Miroslav Krobot.

Svého dlouholetého přítele původně Krobot oslovil kvůli scénáři o stalkingu, ale postupem času z toho vznikla právě Díra u Hanušovic. S Lubomírem Smékalem Krobot však spolupracoval už v páté třídě na velkolepé, ale nedokončené dramatisaci Tří mušketýrů.

Odlišnost profesí režiséra a psychologa pomohla tvůrcům při

psaní rolí a poskytovala širší škálu pohledů na situace a příběhy postav. „Důležité však bylo, že jsme se

FILMOVÉ SESTRY. Tatiana Vilhelmová a Lenka Krobotová jsou ve filmu Díra u Hanušovic sestrami. Která z nich uteče, a která naopak zůstane věrná domovu bez perspektivy?

sešli nad tématem, které bylo nám oběma hodně blízké, a že jsme se zase bavili. Příběh filmu odpovídá našemu vnímání doby, atmosféře

ve společnosti, kdy lidé často ztrácejí pocit, že mohou sami něco ovlivnit, místo toho, aby se pokusili

že kdo uteče včas, vyhraje, a proto je Díra u Hanušovic výrazem respektu k těm, co zůstávají. „Co se týče žánru, napadá nás ‚existenciálně laděná černá komedie, což je dostatečně nesrozumitelné, takže by to mohlo sedět,“ shodují se oba tvůrci. Producentem filmu je Ondřej Zima ze společnosti Evolution Films, která produkovala například snímek František je děvkař nebo vyrobila seriál Okresní přebor. Koproducentem filmu je ostravské studio České televize. „Krobotův filmový debut se nejen dějově, ale i realizačně odehrává v prostředí zapadlé vesnice na Jesenícku. Je tedy více než logické, že vstup České televize do tohoto projektu je spojen s jejím ostravským studiem,“ říká kreativní producentka ČT Kateřina Ondřejková. Diváci film uvidí v kinech v roce 2014. (red)

Předsudky jsou stále živé. Musíme se připomínat

Olomouc – Výstava Neviditelná Olomouc, kterou od 1. srpna nabízí TyfloCentrum, je dosud největší, jakou kdy tato organizace pro zrakově postižené připravila. Nejen svým rozsahem, ale i zaměřením a informační kampaní. „Dříve jsme spolupracovali na několika haptických výstavách, ale tentokrát si vše organizujeme sami. Snažíme se obecně posílit povědomí veřejnosti o TyfloCentru a zrakově postižených,“ říká někdejší dlouholetý ředitel centra Jan Příborský.

Budete chtít výstavou bourat nějaké předsudky?

Určitě, protože předsudky jsou stále živé. Celou dobu, co v tomto oboru pracujeme, se snažíme prezentovat na veřejnosti. Ale je to nekonečná práce. Lidé mají spoustu jiných zájmů, nemůžeme si dělat iluze, že všichni se zabývají jenom problematikou handicapovaných. Proto se musíme čas od času připomínat.

Jaké předsudky máte hlavně na mysli?

Obecným předsudkem je například to, že slepota znamená tmou. Hodně lidí si také myslí, že ztráta zraku je hrůza, že je to na sebevraždu. Předsudky mají i úředníci. Jednají s průvodcem, nikoliv se mnou. Jako bych byl nesvéprávný. Nebo si mnozí myslí, že nevidomý dobře slyší, a tudíž každého pozná. Lidé mají dokonce tendenci nás v tomto ohledu zkoušet. Stejně je to s pověstí, že nevidomý má automaticky geniální paměť. Je fakt, že nevidomý paměť víc používá, protože než by „vystrachal“ psací potřeby a zapsal si například nějaké číslo, tak si ho raději zapamatuje. Je to však jen trénink, ne genialita.

Necháte lidi prakticky si něco vyzkoušet?

Výstava je rozdělena na dvě části – první je světlá, tam si lidé koupí vstupenku a seznámí se s prostředím. Pak se ale dostanou do tmavé části, kde nebudou vidět vůbec nic a budou odkázáni jen na průvodce a svoje zbývající smysly. Budou chodit v tmavém prostoru a „prohlížet“ různé předměty. Nesmím prozradit jaké, abych neporušil kouzlo výstavy, ale můžu prozradit, že výstava i v tmavém prostoru

bude mít dvě části – historickou a současnou Olomouc.

Než se i pro vás stala Olomouc neviditelnou, jak jste si ji zapamatovali?

V letech mého dětství byla opravdu škaredá a Šternberk, odkud pocházím, ještě víc. Do památek se tehdy neinvestovalo. Pamatuji si například, že na olomoucké radnici

mnozí říkají, že Olomouc je o krok napřed před ostatními.

A pokud jde o to srovnání?

Čistě uživatelsky je to obrovský rozdíl. Tehdy jsme neměli víc než nešikovnou krátkou bílou hůl a hmatací slepecké hodinky. Po revoluci se k nám začaly dovážet věci ze Západu – začalo to mluvícími hodinkami, pokračovalo mluvícími

oblasti obličejů. A co neustále marně řešíme i s policií, jsou cyklisté na chodníku.

Když v rámci České republiky je Olomouc vepředu, jak si stojí naše země ve srovnání s okolní Evropou?

V České republice se ve městech podařilo zavést prvky, které tvoří celorepublikový systém. V tom jsme oproti Západu na špičce. Byl jsem například v Dánsku, kde nám to tiše závidí. Oni tam mají ledacos, ale nemají v tom systém. My ho máme a je to naše chlouba.

Je něco, co byste ještě potřebovali ve městě po technické stránce prosadit?

Nic takového si momentálně neumím představit. Na jednu stranu si říkám, že pokud technika je a jsou na ni prostředky, tak ať pomáhá. Na druhé straně ale nelze od každého chtít, aby nám odhazoval každý klacíček z cesty. Musím počítat s tím, že určitá míra nebezpečí přede mnou je a je pouze na mně, jak se s tím vyrovnám. Svět tu není jen kvůli nám. To učím i lidi z našeho okolí.

Jednu z překážek, a sice, že zaměstnavatelé se bojí dávat práci nevidomým, boříte sociální firmou Ergones. Polovina vašich zaměstnanců má zrakové nebo jiné postižení. Jak jste k založení této společnosti dospěli?

Firma vznikla z potřeby klientů. Od roku 2001 jsme pracovní uplatnění zařadili do služeb TyfloCentra. Zpočátku jsme na to moc sil neměli. V roce 2006 už byl ale tlak klientů velký. Nezaměstnanost nevidomých stoupala a klienti stále víc naráželi u zaměstnavatelů. Tak jsme se tím začali více zabývat. S pomocí evropského projektu jsme vytvořili Středisko podpory zaměstnávání s pobočkami v Přerově, Prostějově a Šumperku. Součástí dalšího projektu bylo i takzvané tréninkové zaměstnávání. To byl zárodek Ergonesu. První nevidomý jsme zaměstnali jako profesní operátor PC, aby vytvářeli informační portál pro zrakově postižené. Začínali jsme se dvěma pracovníky, dnes jich je desetkrát tolik. Realita

Pokračování na str. 4

JAN PŘÍBORSKÝ se narodil se 3. února 1947 ve Šternberku. O zrak přicházel kvůli genetické vadě a pozdějšímu úrazu už od puberty. Zcela nevidomý je od svých třiceti let. Kvůli postižení jej odmítli přijmout na střední školu elektrotechnickou, proto se vyučil čalouníkem. Asi rok v oboru pracoval, ale prašné prostředí mu lékaři nakonec zakázali. Až do revoluce v roce 1989 byl Jan Příborský telefonistou, přitom už se ale dobrovolně věnoval sociální rehabilitaci zrakově postižených. Od roku 1991 působil v krajském ambulantním středisku TyfloCentrum Olomouc. V roce 2000 pak pomohl založit i TyfloCentrum Olomouc, kde byl donedávna ředitelem. Nyní šéfuje sociální firmě Ergones.

byly hrůzostrašné fleky. Ale opravil jsem si tu představu a vím, že teď je Olomouc krásná. Mám lidi, kteří mi to umí popsat.

V Olomouci žijete od sedmdesátých let. Mohl byste srovnat, jak se vám po městě pohybovalo tehdy, a naopak nyní, kdy je Olomouc i vašim přičiněním vybavená spoustou věcí, které nevidomým usnadňují cestu?

V Olomouci jsme měli obrovské štěstí. V době, kdy ještě nebyla legislativa, která to dnes už upravuje, byla ve městě velká vstřícnost a nadšení na úřadech. Proto také

kuchyňskými nebo osobními váhami, colortesty, až přišly i počítače. Nejde ale jen o pomůcky, kterých dnes máme v katalogu na tři sta, ale také o služby. Dřív byl jen Svaz invalidů, který měl politické zaměření, ale žádné služby neposkytoval.

Je ve městě bariéra, kterou se dnes nepodařilo odstranit?

Stálým problémem jsou překážky, které vytváří člověk. Tím, že postaví třeba popelnici, kam nemá. Narážíme také do nevhodně umístěných značek, hromad písků, uhlí nebo kočárků. Permanentní problém jsou větve, které přerostou a trčí do

Předsudky jsou stále živé. Musíme se připomínat

Pokračování ze str. 3

je ale hodně tvrdá, zajistit práci pro dvacet lidí není jednoduché.

Byli jste v Olomouci se sociální firmou první?

Nebyli, jako první začal takto podnikat Trend vozíčkářů. Ten ale nabízí úplně jiné profese, takže jsme ho nemohli kopírovat ani si nijak nekonkurujeme. Jednak záměrně, jednak proto, že musíme vytvářet takové profese, kde se uplatní i zcela nevidomí.

To, co všechno Ergones nabízí, působí až neuvěřitelně. V portfoliu máte grafiku a tisk, potisky, výuku jazyků, přepravu, úklidové práce, a dokonce služby hodinového manžela.

Vím, vypadá to skoro divoce. Naše filozofie je ale jiná. Běžnou obchodní společnost většinou zakládá nadšenec, který je dobrý v nějakém oboru. My jsme na to šli obráceně. Když se rozkřiklo, že zaměstnáváme, začali se nám hlásit lidé z různých oborů. Mohli jsme je nechat requalifikovat, ale nám přišlo přirozenější, aby dělali to, co dřív. Když

se například přihlášily tři mladé dámy, vysokoškolské absolventky v oboru výuky jazyků, tak jsme založili malou jazykovou školu.

Jak jste přišli na hodinového manžela?

Přijali jsme člověka, aby nám dělal v nových prostorách správce. S nápádem nabízet službu hodinového manžela přišel on sám, měl pocit, že není dostatečně vytižen. Je to jeden ze tří zaměstnanců, který má jiné než zrakové postižení.

Je to tak, že všechno, co vyděláte, investujete zpátky do služeb pro nevidomé?

Ano, to je podstata sociální firmy. Všechno, co si vyděláme, musí zůstat v TyfloCentru.

Ulevilo to TyfloCentru tak, že už nemusíte žádat o takový objem dotací jako dřív?

Zatím to nepomohlo. Bude trvat několik roků, než se dostaneme na bod zvratu, kdy budou zisky na takové úrovni, abychom se obešli bez dotací. Hodně nám to ale pomáhá

s image. Instituce vnímají pozitivně, že jen nestojíme s nataženou dlaní. Zatím ale nejsme v situaci, že bychom už nebyli odkázáni na veřejné financování. Je to i otázka povědomí. My potřebujeme zakázky a zatím to nefunguje tak, že by zákazníci dávali přednost nám. Musíme se prosadit jako každá jiná firma.

Na jak dlouho máte zabezpečení z projektu? Stačíte „dojít“ k bodu zvratu?

Projekt nám pomáhá spíš s dobou a vybavením, na provoz v něm moc peněz není. Ale my se už nyní musíme chovat tak, abychom měli na mzdy pracovníků. Podporuje nás sice úřad práce, ale část mezd musíme vykryt z provozních zdrojů. Také nájemné, energie, na to všechno si musíme vydělat sami. Komunikujeme i s jinými sociálními firmami a všechny jsou na tom podobně.

Není sociální firma jen „převlečená“ chráněná dílna, která podle zákona už neexistuje?

To je otázka filozofická, jestli bylo

špatně, že existovaly chráněné dílny. Já si to vůbec nemyslím. Naopak považuji za chybu, že se toto názvosloví zrušilo. Vždy bude existovat kategorie lidí postižených, kteří nebudou podávat takové výkony, aby mohli být zaměstnáni v sociálních firmách. Aby tyto firmy dokázaly přežít, musí hledat takové pracovníky mezi handicapovanými, kteří jsou hodně schopní a přinesou firmě zisk. Pak je tu ale celá řada zdravotně postižených, kteří mají práci nejen jako zdroj výděleku, ale také jako rehabilitaci, jako zdroj duchovní existence. Člověk, který není zaměstnán, často degraduje.

Jenomže chráněných dílen se také houfně zneužívalo...

To je pravda, zřizovaly se uměle, zdravotně postižení tam byli zaměstnáni jen naoko, dostávali mzdu, z níž půlku jim šikovně odvedli zpátky do firmy, a tak dále. Zákon se proto upravil, ale typicky po česku se s vaničkou vylilo i dítě. Mnoho oprávněných chráněných dílen skončilo taky. A sociální firmy je bohužel nenahradí. (red)

Závod horských kol v Rapotíně zvládnou i „benjamínci“

Rapotín – Cyklistický klub Buldoci Rapotín zve všechny příznivce zdravého pohybu v přírodě na 6. ročník závodu horských kol, který je letos zároveň Mistrovstvím Olomouckého kraje.

Trať závodu mohou okusit všechny výkonnostní a věkové skupiny, od nejrychlejších „nabušenců“ až po nejpomalejší „hobíky“ a od nejmenších „benjamínků“ po nejzkušenější „seniory“.

Akce se bude konat v neděli 11. srpna v Rapotíně na koupališti. Závod je součástí regionálního cyklistického seriálu Jesenický šnek a Šumperského poháru horských kol.

Vše vypukne prezentací na koupališti od 8.45 hodin. Program potom zahájí od 10 hodin svými starty dětské kategorie na okruhu kolem koupaliště. Ve 12 hodin hromadně odstartuje závod na okruhu v délce 9 km pro ostatní kategorie. Trať devítikilometrového okruhu s pře-

výšením 220 m vede od Koupaliště v Rapotíně stoupáním na Samotu, pokračuje sjezdem do Ludvíkova, pak rovinatou pasáží do parku zámku Velké Losiny. Následuje úsek zámeckým parkem okořeněný sjetím schodů a pár metrů rovinky ke koupališti. Vyhlášení výsledků v hlavních kategoriích se plánuje 30 minut po dojezdu posledního závodníka.

Na všechny čeká po absolvování závodu teplé jídlo, které je ve starožitném. O občerstvení, koupání a dětské hřiště se postará Jiří Mika s kolektivem v areálu koupaliště.

Více informací je na www.jesenickysnek.com a <http://mtb.moravanet.cz/index.html>, kde se rovněž můžete na závod přihlásit předem. **Kamil Osladil** *jednatel CK Buldoci Rapotín* *předseda o. s. Jesenický šnek* *tel.: 608 450 155* *e-mail: kamil.osladil@seznam.cz*

6. ROČNÍK ZÁVODU HORSKÝCH KOL PRO VŠECHNY
JESENICKÝ ŠNEK 2013 – 19. ROČNÍK / ŠUMPERSKÝ POHÁR HORSKÝCH KOL
MISTROVSTVÍ OLOMOUCKÉHO KRAJE

O CENU RAPOTÍNĚ

zábava pro celou rodinu

Neděle 11. 8. 2013 od 8.30 Rapotín / Koupaliště

KATEGORIE	DĚLKA TRATI
1. benjamínci roč. 2009 a mladší (mohou být i odrážedla a tříkolky)	pár metrů
2. předtíci roč. 2008–2006	1,5 km (1 okruh)
3. malí žáci roč. 2005–2003	3 km (2 okruhy)
4. mladší žáci roč. 2002–2001	4,5 km (3 okruhy)
H. starší žáci roč. 2000–1998	9 km (1 okruh)
G. starší žadky roč. 2000–1998	9 km (1 okruh)
ŽA. ženy roč. 1997–1974	18 km (2 okruhy)
ŽB. ženy roč. 1973 a starší	18 km (2 okruhy)
M. junioři roč. 1997–1995	27 km (3 okruhy)
A. muži roč. 1994–1984	27 km (3 okruhy)
B. muži roč. 1983–1974	27 km (3 okruhy)
C. muži roč. 1973–1964	27 km (3 okruhy)
D. muži roč. 1963 a starší	27 km (3 okruhy)

START:
10.00 dětské kategorie 1–4
12.00 ostatní kategorie

PREZENTACE:
08.45–09.45 dětské kategorie 1–4
08.45–11.30 ostatní kategorie
Elektronické přihlášky: do 9. 8. do 24.00
na www.jesenickysnek.com
nebo <http://mtb.moravanet.cz>

POŘADATEL / INFO:
Cyklistický klub Buldoci Rapotín
tel. 603 875 218, e-mail: kamil.osladil@seznam.cz

Malá liška v kraji levandulí, vína a modrého moře

Olomouc – Kdo z nadpisu článku poznal, že jsme byli ve francouzské oblasti Provence, má naprostou pravdu. Devět Přátel přírody z olomouckého klubu Malá liška se už v lednu přihlásilo na zájezd za památkami, přírodními parky a koupáním do tohoto koutu na jihovýchodě Francie. Všechny tři složky zájezdu a navíc tradičních lišáckých srandiček během akce nebo družení až do ranních hodin si díky příznivému počasí a složení cestovatelské party užili v půli července do sytosti.

Provence je historická oblast, která byla osídlena starořeckými kmeny, Kelty, Římany, germánskými Ostrogóty a nakonec Franky. Každý z těchto národů zanechal v regionu nesmazatelné stopy. Tak se například uprostřed secesní městské zástavby z 19. století nachází starořímské koloseum nebo za městem amfiteátr, údolí přemostují 2 000 let staré akvadukty, mezi lány polí stále stojí impozantní ruiny středověkých klášterů nebo v Avignonu torzo mostu a Papežský palác připomínající, že tato oblast byla před 600 lety pupkem církevního světa. Současný obrázek Provence pak tvoří příjemná krajina polí, lesíků a vinic, přímořské klima, ušmudlaná městečka a vesnice a v nich usmě-

vaví Provensálci (kteří vám řeknou, že nejsou žádní Francouzi), červené víno s nezaměnitelnou chutí a jiskrou, vůně čerstvých baget a chut křupavého selského chleba, smrá-

DOBŘÁ PARTA. Všechny složky zájezdu a navíc tradičních lišáckých srandiček během akce si Přátelé přírody z olomouckého klubu Malá liška užili v Provence do sytosti. Příští rok se chystají do Litvy.

dek z ryb a dobroty z nich, chut sýrů všech typů včetně ovčích a kozích, slané a příjemně teplé moře, písek, vápencové skály, plameňáci, racci a jiní ptáci, loď a loďky a sluníčko, sluníčko, sluníčko.

Takto jsme poznali tento region na samém jihu Francie, kde za mořem je už Afrika. Města jako Orange, Arles, Avignon, Saint-Rémy nebo Marseille máme v malíčku včetně jejich uliček mimo zájem běžných

turistů, kde je ale teprve ten pravý místní život. Ochutnali jsme provensálské víno, tatarák s hranolky a salátem, přemýšleli u typizovaných snídaní na sladký způsob, co

si dáme příští ráno, nakoupili pohledy a poslali je domů, svezli se na kolotoči. Snažili jsme se vejít do malých pokojíčků hotelů Première Classe, poslouchat paní průvodkyni, chodit včas na srazy a vypít zásoby řidiče autobusu, což se nám ovšem nepovedlo.

Viděli jsme camargské divoké koně, plameňáky a jiné ptáky, obdivovali staleté cedry i suchomilnou flóru Frioulských ostrovů. Koupali

jsme se v řece mezi balvany velkými jak člověk, taky v čistém moři. Bouřka nás vyhnala z vody u římského akvaduktu. Rozezpívali jsme moravskými lidovkami starobylé vinařství, nespadli z výletních lodí přes palubu, projeli se turistickým vláčkem, obarvili si boty na okrovo od písku mezi skalami v Rousillonu, fotili krásné domorodkyně, jedli pizzu z krabice tam, co bezdomovci, a tam i zpět absolvovali cestu pohodlným autobusem, ale zato vždy šestnáct hodin.

Fůra zážitků na to, že jsme byli na cestách devět dní. Po zkušenosti se zájezdem organizovaným cestovní kanceláří, kde jsme byli jen částí celé skupiny, si ale říkáme, že se vrátíme k vyzkoušenému modelu „Skotsko“. Dělat si věci po svém – i přes všechna s tím spojená rizika – nám zkrátka vyhovuje více. Provence hodnotíme tak na 80 procent a už se těšíme, jak příští léto navážeme dvěma většími akcemi – na sportovně-poznávací Meklenburská jezera a na turistiku v pobaltské Litvě. Klidně se k nám přidejte!

Hynek Pečinka

Malá liška – klub přátel přírody z Olomouce

tel.: 602 431 149

e-mail: fox@malaliska.cz

www.malaliska.cz

Sběratelé pivních etiket a suvenýrů se setkají v Přerově

Přerov – Klub sběratelů pivních etiket a pivovarských suvenýrů Haná Olomouc a Minipivovar Parník Přerov pořádají Setkání sběratelů pivních etiket a pivovarských suvenýrů. Akce se uskuteční v sobotu 10. srpna od 7 do 10.30 hodin v Minipivovaru Parník Přerov. Sekce pivních suvenýrů je nedílnou součástí Klubu sběratelů kuriozit hned od jeho založení v roce 1965. V současné době patří co do počtu

sběratelů mezi nejsilnější sekce. Nejvíce sběratelů se věnuje sbírání pivních etiket. Tito se dělí na sběratele, kteří sbírají jen naše pivní etikety, a na sběratele sbírající celý svět. Hned po nich jsou to sběratelé pivních táček, pivních láhví, korunkových uzávěrů a plechovek.

Mezi členy sekce pivních suvenýrů jsou sběratelé, kteří mají unikátní sbírky nejen v rámci České republiky, ale i celého světa. Největší sbírku pivních etiket vlastní Antonín Tupý z Ústí nad Labem, čítá 361 526 kusů etiket z celého světa. Další unikátní sbírku má Jiří Drvo-

la, který sbírá staré pivní láhve. Ve své sbírce jich má 6 830 kusů. Akce je veřejnosti přístupná a může se stát také inspirací pro zájemce o sběratelství.

Jiří Šafránek

Klub sběratelů pivních etiket a pivovarských suvenýrů Haná Olomouc

www.kspehana.wz.cz

www.sberatel-ksk.cz/sekce-pivni-suvenyry.php

e-Bulletin UNO – elektronický čtrnáctideník Unie nestátních neziskových organizací Olomouckého kraje vydává Nadační ústav regionální spolupráce, o. p. s. (Jeremenkova 1142/42, 779 00 Olomouc, IČ: 26844389). Redakční rada: Ing. Jiří Rudolf, Mgr. Marcela Vystřčilová, Mgr. Hana Kroupová, JUDr. Hynek Pečinka, Luboš Langer. Jazyková korektura: Mgr. Petra Klimková. Odpovědná redaktorka: Mgr. Petra Klimková, tel.: +420 606 718 836, e-mail: bulletin@uno-ok.cz.

E-bulletiny jsou archivovány na adrese www.uno-ok.cz. Informace uvedené v tomto bulletinu neobsahují vyčerpávající analýzu daných témat. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit, případně stylisticky upravit. Za věcnou správnost odpovídá autor příspěvku. Jednotlivé příspěvky vyjadřují názory autorů a nemusí korespondovat s postoji vydavatele.

Ceník inzerce pro členy Unie: A4 – 500 Kč, A5 – 300 Kč, A6 – 200 Kč. Organizace, které nejsou členy Unie, zaplatí dvojnásobek. Komerční inzerce: A4 – 2.000 Kč, polovina strany – 1.000 Kč, A5 – 500 Kč.